

ת"פ 12094/11/11 - מדינת ישראל נגד בנימין קוגלסקי

בית המשפט המחוזי בירושלים

לפני

כב' השופט י'

נועם

ת"פ 12094-11-11

המאשימה

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

נגד

הנאשם

בנימין קוגלסקי
ע"י ב"כ עו"ד א' הרמן

הכרעת-דין

מבוא

1. בכתב-האישום הואשם הנאשם בעבירה של מעשה מגונה בקטין - לפי סעיף 348(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין או החוק), בנסיבות המנויות בסעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק; בכך שבאירוע שהתרחש בחודש יוני 2010, נגע הנאשם בבטנו של הקטין א', יליד 1999, פתח חלקית את רוכסן מכנסיו של א' תוך שהשמיע באוזניו הערות בעלות אופי מיני, ואף חשף את איבר מינו שלו לפני א' וביקש ממנו שיסתכל עליו.

2. כתב-האישום הוגש ביום 7.11.11, אולם הנאשם לא התייצב לדיונים שנקבעו לצורך הקראת כתב-האישום, בין-היתר הואיל וחלק מההזמנות נשלחו לכתובת מגורים לא עדכנית; ובהמשך - הנאשם לא אותר אף במען המגורים המעודכן המופיע במרשם האוכלוסין. על-יסוד האמור, הוריתי ביום 28.3.12, לבקשת המאשימה, על התליית ההליכים. הנאשם אותר על-ידי משטרת ישראל ביום 16.8.12, והתביעה ביקשה לחדש את ההליכים נגדו. הלה התייצב בבית-המשפט במועד הדיון שנקבע לו ביום 23.8.12, אך מחמת טעות המזכירות, שבעטייה לא נרשם הדיון ביומן בית-המשפט - נמסר לנאשם שהדיון בוטל, והוא עזב את המקום. בהמשך, לא הופיע הנאשם לשני דיונים נוספים שנקבעו, אף שלאחרון מביניהם הוריתי על הזמנתו באמצעות המשטרה; וביום 28.10.12 הוריתי - לבקשת המאשימה - על התליית ההליכים בשנית. ביום 13.3.14 אותר הנאשם שוב על-ידי המשטרה, אולם לא התייצב לשני דיונים שנקבעו לצורך חידוש

ההליכים, ועל-כן ניתן ביום 14.7.14 צו הבאה להבטחת התייצבותו למשפט. ההליכים חודשו משהגיע הנאשם לדיון ביום 2.9.14, באמצעות צו ההבאה. בנסיבות האמורות, הראיות בתיק החלו להישמע ביום 12.2.15 - בחלוף למעלה משלוש שנים מאז הגשת כתב-האישום, ולאחר כארבע שנים וחצי מעת קרות האירוע נושא כתב-האישום.

האישום ויריעת המחלוקת

3. על-פי כתב-האישום, בתקופה הרלבנטית לאירוע נושא האישום, שכר הנאשם חדר בדירתו של אביו של א' (להלן - הדירה); עת ש-א', יליד.1999 היה כבן 10. במהלך חודש יוני 2010, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, שהה א' בדירה, ושיחק במחשב בחדרו של אביו. הנאשם ניגש לחדר, החל לדבר עם א', ובכלל זה אמר ל-א' שהוא חמוד וצבט אותו בלחיו. בהמשך, על-פי כתב-האישום, נגע הנאשם בבטנו של א' מתחת לחולצה, וליטפו; ו-א' ביקש מהנאשם שיפסיק, אך הנאשם המשיך במעשיו, ואף אמר ל-א' שזה נעים לו - לנאשם. כאמור בכתב-האישום, הנאשם פתח חלקית את רוכסן מכנסיו של א', אשר ביקש מהנאשם שיחדל ממעשיו, ואף נאלץ להישען לפנים על-מנת שהנאשם לא יפתח את רוכסן מכנסיו (של א') עד הסוף. על-פי הנטען, הנאשם שאל את א' אם הוא אוהב שנוגעים לו באיבר מינו, ו-א' השיב בשלילה; ולאחר מכן שאל הנאשם את א' אם הוא רוצה שאיבר מינו "ישפריץ", וגם לכך השיב א' בשלילה. כמתואר בכתב-האישום, הנאשם הוציא את איבר מינו ממכנסיו, נגע בו בנוכחותו של א', וביקש מ-א' להסתכל על איבר המין שלו - של הנאשם, שהגדיר אותו כ"גדול"; ו-א' הסתכל על איבר מינו של הנאשם למשך מספר שניות וחזר לשחק במחשב. הנאשם חדל ממעשיו, רכס את מכנסיו ושאל את א' האם יוכל לשחק במחשב.

4. בתשובתו לאישום, אישר הנאשם כי שכר חדר בדירה כמצוין בכתב-האישום, אך ציין כי אינו זוכר מתי א' נכח בדירה ושיחק במחשב או שניהל שיחה עם א'; וכפר ביתר עובדות כתב-האישום.

מטעם המאשימה העידו המתלונן א', אחיו י' ואמם של השניים. מטעם ההגנה, נשמעה עדותו של הנאשם.

ראיות התביעה

עדותו של המתלונן א'

5. מטעם המאשימה העיד תחילה הקטין א', אשר היה כבן 15 בעת מסירת העדות. הוא סיפר, כי הוריו גרושים, כי אביו מתגורר בדירה נפרדת, וכי הכיר את הנאשם כשותף של אביו לדירה. על-פי עדותו של א', באחד מביקוריו בדירה,

עמוד 2

כאשר ישב מול המחשב של אביו ושיחק בו, התקרב אליו הנאשם מאחור, קרא לו "חמוד" - כפי שקוראים לו כולם, וכפי שנהג הנאשם לכנותו בעבר, וצבט את לחיו. אז, לפי העדות, כרע הנאשם ליד א', נגע בבטנו של א' מתחת לחולצתו; וכש-א' התנגד, אמר לו הנאשם "זה נעים לי", וניסה לפתוח את רוכסן מכנסיו של א'. בחקירה הנגדית נשאל א' על-ידי הסניגור, מדוע ציין לפני חוקרת הילדים שהנאשם ניסה לפתוח כפתורים במכנסיו, השיב א', כי התכוון "לדברים הקטנים האלה שמורידים", קרי - הזיזים שברוכסן, אך לא ידע איך לכנותם, ולכן אמר "כפתורים". לשאלת התובעת, מה עשה כאשר ניסה הנאשם לפתוח את רוכסן מכנסיו, השיב א' - "אני קמתי, לא רציתי שייגע". לדבריו, שאל אותו הנאשם "אתה רוצה שהזה שלך ישפריץ?", וכשהשיב בשלילה, שאל הנאשם "אתה לא אוהב שנוגעים לך באיבר המין?" - והחל "לשחק לי בבטן... מתחת לבגדים". כשנשאל בחקירה הנגדית על חלק זה של האירוע, הוסיף א' כי "העיף" את ידו של הנאשם מעל בטנו. א' סיפר, כי בשלב זה הנאשם קם ממקומו, וכש-א' הביט אחורנית (הדגים בבית-המשפט כיצד הפנה את מבטו לאחור) - ראה את הנאשם מלטף את אבר מינו, כשהוא גלוי. עוד העיד א', כי הביט בנאשם כאמור למשך שלוש שניות בערך, ואז החזיר את מבטו למחשב והמשיך לשחק. במענה לשאלות התובעת, מה בדיוק ראה והאם שמע דבר מה בשלב זה, הוסיף א' כי הנאשם אמר לו "תסתכל איזה איבר מין גדול יש לי". כן סיפר א', כי לאחר מכן שאל אותו הנאשם במה הוא משחק; כי אז שמע א' את הדלת נפתחת; וכי לחדר נכנס אחיו של א', י', והנאשם יצא.

במסגרת החקירה הנגדית אישר א', כי עם כניסתו של י' לחדר שאל האחרון כמה זמן א' כבר משחק במחשב; וכי הוא - א' - השיב "חצי שעה". עם זאת, במענה לשאלת הסניגור, לא זכר א' אם שמע את הנאשם משיב לשאלתו של י'; וממילא אף לא ידע להסביר מדוע ציין י' בחקירת הילדים (שתמלילה לא הוגש לבית-המשפט על-ידי הסניגור), שהנאשם ענה על השאלה האמורה - כי א' שיחק במחשב במשך שעותיים. א' אישר, כי בתכופ לכך נכנס אביו לחדר, הואיל ובין האחים התפתח ויכוח על-רקע זמן המשחק שהוקצב לכל אחד מהם; כי האב שמע מפי הנאשם שהוא - א' - שיחק במחשב זמן רב; וכי האב הורה לו להפסיק את המשחק, לצאת מהחדר ולאפשר לאחיו לשחק במחשב. אולם, לשאלת הסניגור האם כעס א' על הנאשם לנוכח הדברים, השיב א' בשלילה, ולשאלה "מה הרגשת", השיב: "אמרתי זה סוד, משהו כזה. אמרתי זה סוד, אני אספר לאמא שלי. לא כעס". בהמשך, כשנשאל א' שוב האם כעס על הנאשם משום שחשף את העובדה ששיחק במחשב זמן רב, ציין - "לא גרם לי לכעוס, הראש שלי שהיה זה היה מה שקרה, מתי אני אספר ל-י'"; וכן הוסיף, בהמשך העדות, בהקשר זה: "אני לא זוכר בדיוק את הקטע הזה. שהוא [הנאשם] אמר [שאני הייתי] שעותיים על המחשב... אחי היה, כאילו, הקשיב וזה, ואני בכלל הייתי במקום אחר. אמרתי וואי, איך אני מספר את זה, וזה".

עוד העיד א', כי סיפר ל-י' על שהתרחש כאשר חזר עמו לבית אָמם - "חלקית, ולא כל מה שקרה"; וכשהגיעו

הביתה - סיפר את הדברים אף לאָמו, ומאחר יותר באותו יום גם לאביו, שנקרא לדירה על-ידי האם. כשנשאל א' על-ידי הסניגור, מדוע לא סיפר לאחיו את כל פרטי האירוע, השיב "לא היה לי נעים, משהו כזה"; ולשאלה האם הוא זוכר מה סיפר לאחיו - השיב בשלילה. עוד נשאל א', מדוע לא סיפר לאביו על האירוע בסמוך לאחר התרחשותו, והשיב: "כי אני ידעתי שאבא לא יעשה כלום... אני הייתי יותר בטוח על אמא". כן שאל הסניגור את א', האם שוחח על המקרה רבות עם בני משפחתו לאחר האירוע ולפני שהתקיימה שיחתו עם חוקרת הילדים, האם נשאל שאלות מכוונות על-ידם, והאם לאור האמור "בנה" א' גרסה לא מדויקת לגבי האירוע שהתרחש; ולכך השיב א': "לא, לא יכול להיות. אני סיפרתי בדיוק. אולי פספסתי כמה פרטים... אמא שלי דיברה, היא אמרה משהו ממה שסיפרתי לה, ואז בסוף, ואז אצל הפסיכולוג לא דיברתי איתה על המקרה הזה בכלל".

6. יצוין, כי כשנשאל א' על-ידי ב"כ המאשימה האם זכורים לו פרטים נוספים הקשורים לנגיעתו של הנאשם בבטנו, השיב - "היד שלו הייתה קפואה מה שאני זוכר. זה מה שאני זוכר מהחקירה". על כך ציינה התובעת - "הוא מתכוון מהריענון, מהשיחה איתי"; וכשהתבקש א' להבהיר כוונתו, אישר שערב הדיון צפה בקלטת שבה תועדה חקירתו על-ידי חוקרת הילדים, שנערכה כשלושה שבועות לאחר האירוע, וקרא את תמליל השיחה - ואז נזכר בכל פרטי האירוע. בהקשר זה נשאל א', בראשית החקירה הנגדית, האם סיפר בעדותו אודות דברים שהוא זוכר, והלה השיב: "זה מעלה לי את הזיכרון, שתכלס אני שכחתי הכל מזה, אבל פשוט היא העבירה לי את המכתב הזה, אז זה העלה לי את הזיכרון. אני עכשיו זוכר את זה כאילו זה היה אתמול". במענה לשאלות הסניגור, ציין א' כי אינו זוכר את תוכן חקירת הילדים או את חוקרת הילדים גב' לי בר, אלא רק זוכר שהתקיימה חקירה כאמור. כשחזר א' בחקירה הנגדית על כך שהצפייה בקלטת שתועדה את חקירת הילדים וקריאת התמליל "מעלה לי את הזיכרון שהוא [הנאשם] צבט לי בלחי" שאל הסניגור את א' האם הוא לא בטוח בכך, ו-א השיב: "כן, בטוח. אי-אפשר להיות בטוח". בחקירה החוזרת ביקשה התובעת, כי א' יחדד את ההבחנה בין דברים שסיפר מזיכרונו, לבין פרטים שבהם נזכר בעקבות צפייה בקלטת חקירת הילדים ותמלילה; ולכך השיב א': "היום אני ממש זוכר איך הסתובבתי אליו. ושהוא נגע לי בבטן, לא בטוח". לשאלה, למה התכוון כשאמר "אני זוכר את זה כאילו זה היה אתמול", השיב - "עכשיו כשקראתי את זה, עכשיו אני רואה את זה, כאילו מה שזה היה. שזה קרה ממש אתמול"; ולשאלת בית-המשפט, אילו מן הפרטים שמסר הוא זוכר כאילו קרו אתמול, השיב: "כל מה שאמרתי". במענה לשאלות נוספות שהעלה הסניגור, ציין א' את הדברים שזכר עוד קודם לשיחה עם התובעת שנערכה לפני עדותו: "שהסתובבתי.. ראיתי את איבר המין שלו... ראיתי שהוא ליטף אותו... אני זוכר שהוא אמר לי 'תראה איזה אבר מין גדול יש לי'... וגם אני זוכר את המקרה עם הבטן... אבל את הרוכסן גם הייתי זוכר עוד לפני". לשאלה, אילו פרטים לא זכר א' עד לשיחה עם התובעת, ענה: "שהוא אמר לי חמוד", "שהוא אמר את המילים ... 'אתה רוצה לראות את האיבר מין שלך משפריץ' ", וכן "כל מיני [דברים שאני] אמרתי, אמרתי ש'אתה לא אוהב שנוגעים לך', זהו, נזכרתי".

עדותיו של י', אחיו של א', המתלונן

7. בבית-המשפט העיד אף י', אחיו של א', כאמור; אשר בעת האירוע היה בן אחת-עשרה וחצי ובזמן עדותו כבר מלאו לו שש-עשרה שנים. י' העיד, כי כשהגיע לדירתו של אביו במועד האירוע, אמר לאחיו שהוא רוצה לשחק עכשיו במחשב, ושאל אותו כמה זמן כבר שיחק; כי א' אפשר לו לשחק, ולא סיפר דבר בשלב זה; כי בעת שיצא א' מהחדר, נכנס הנאשם ואמר לו - ל-י' - "חמוד", אך הוא לא התייחס וסגר את הדלת; כי בסמוך לאחר מכן הגיע האב, והורה לו ללכת לבית אמו; וכי בדרכו הביתה פגש ב-א', שסיפר לו על שאירע. לדבריו, א' סיפר לו, כי בזמן ששיחק במחשב שעה ש-י' לא נכח בדירה, נכנס הנאשם לחדר, "דגדג" אותו בבטן, ואמר לו "תראה את האיבר מין הגדול שלי". י' ציין, כי א' נראה "מבוהל" כשסיפר אודות האירוע, וכי בתחילה הוא לא האמין לדבריו של א'; אך לאחר ש-א' סיפר את הדברים לאמו, הבין י' ש-א' דובר אמת. לדבריו, א' סיפר לאמו אודות האירוע עוד באותו יום.

לשאלת הסניגור השיב י', כי אינו זוכר ששאל את הנאשם כמה זמן שיחק א' במחשב; ואף לאחר שהקריא הסנגור את החלק הרלבנטי מתוך תמליל חקירתו של י' על-ידי חוקרת הילדים (שלא הוגשה על-ידי הסניגור לבית-המשפט), אשר נגבתה כשלושה שבועות לאחר האירוע - השיב י' שאינו זוכר. כשנשאל, בעקבות האמור, האם א' כעס על הנאשם, השיב י', כי א' "התעצבן" כשנדרש להפסיק לשחק, ו"לא היה אכפת לו" מהדברים שאמר הנאשם באותו רגע.

עדות אמו של המתלונן

8. כן העידה מטעם התביעה אמו של א' ו-י'. היא סיפרה, כי כשחזרו א' ו-י' לביתה ביום האירוע, התלבט א' אם לספר לה דבר-מה; כי לאחר ש-י' עודד אותו לכך, התחיל א' לספר על האירוע; וכי היא מיד הבינה "שיש פה משהו רציני... וממש תחקרתי אותו". בחקירה הנגדית הבהירה האם את אמירתה בדבר "תחקור" של א': "אני זוכרת שהתחלתי להוציא את הבנות מהבית, והתחלתי לשמוע ממנו... אני לא תחקרתי אותו בצורה מבוהלת והיסטרית, ניסיתי כמו פסיכולוגית להוציא ממנו... אני זוכרת ששאלתי אותו מה קרה, אני שאלתי מה הוא מתכוון... באותו רגע היה חשוב לי לדעת פרטים... רציתי לדעת בדיוק... אז הוא סיפר לי את הפרטים שסיפרתי בחקירה". לשאלה, האם היא זוכרת מה בדיוק סיפר לה א' במלל חופשי, לפני שהפנתה אליו שאלות, השיבה בשלילה.

האם העידה ש-א' סיפר לה, כי במועד האמור שיחק במחשב בחדרו של אביו בדירתו; כי הנאשם התקרב אליו מאחור, וכביכול התעניין במשחק שבו שיחק א' ארוכות; וכי אז החל הנאשם לגעת ב-א', ליטף את לחיו ואמר לו

"חמוד". היא ציינה שאינה זוכרת בדיוק את "השלבים" בסיפור, אך זכרה ש-א' סיפר לה, כי הנאשם נגע במותנו (של א') מתחת לחולצתו, התקדם עם היד מטה לכיוון איבר המין של א' ובתוך כך גם השמיע הערות מיניות. כשנתבקשה האם לפרט אודות אמירות שהזכיר א' בהקשר זה, ציינה שאינה זוכרת אמירות ספציפיות, ושנזכרה כשקראה ערב הדיון את הודעתה בחקירה - כי א' השתמש במילה "זין", וכי סיפר לה שהנאשם אמר לו "שזה גדול ושהוא... רוצה לגעת בו, ושם הוא רוצה לראות אם זה משפריץ או משהו כזה, ואם רוצה שגם יראה, משהו כזה". בשלב זה הפנתה התובעת את העדה להודעתה בחקירה, שבה ציינה כי א' סיפר על כך שהנאשם החל לפתוח את רוכסן מכנסיו. על כך ציינה העדה, כי לפי הגרסה שסיפר לה א' - הנאשם החל לפתוח את רוכסן מכנסיו של א', חשף לפניו את איבר מינו שלו (של הנאשם), וביקש לחשוף גם את איבר מינו של א'; וכי "א' לא הסכים עד כמה שאני יודעת, ש-א' לא הגיעו למצב הזה... לא הגיעו למצב שכאילו היה איזה כאילו היו נגיעות בבירור... כנראה ששמעתי שהוא לא נגע. במעורפל, במעורפל אני יכולה לומר את זה". עוד סיפר לה א', כי הוא יצא מהחדר כאשר י' נכנס אליו, כי לאחר מכן אביהם הגיע ואז השניים חזרו לביתה, וכי בדרכם סיפר א' ל-י' על המקרה. לדברי העדה, לאחר ששמעה את הסיפור מ-א', ביקשה מהאב להגיע לבית. כשהגיע האב, סיפרה לו את ששמעה מ-א'; ובהמשך סיפר לו גם א' את גרסתו. האם ציינה, כי למיטב זיכרונה א' סיפר לה על האירוע ביום שהתרחש, וקשה לה להעלות על הדעת אפשרות שבה המתין א' עד למחרת כדי לספר על שאירע לו. עוד הוסיפה, כי האב לא סילק את הנאשם מיד מהדירה, דבר שהוביל לתסכול - עבודה ועבור א'.

עוד העידה האם, כי לאחר האירוע סבל א' מעוויות ("טיקים") למשך תקופה ארוכה, וכן הפך עצבני, מבולבל וחסר מנוחה, סירב לשבת ליד שולחן השבת, לא התקלח במשך ימים, התקשה לישון ונזקק בשל התופעות האמורות לטיפול פסיכולוגי שנמשך כמעט שנה. היא העידה, כי רק לאחר כשלושה שבועות דיווחה על האירוע, משום שנדרש לה זמן כדי להתעשת; ולשאלת הסניגור, האם בפרק זמן זה שוחחה עם א' רבות על האירוע, השיבה: "רבות לא, כי א' הוא ילד מאוד מאוד ביישן, ואני לא רציתי להציק לו יותר מדי, לא רציתי לפצוע אותו יותר כי הרגשתי שזה יכול להזיק לו". היא הוסיפה וסיפרה, כי התלבטה האם לאפשר ל-א' להעיד בבית-המשפט, ואף התייעצה על-כך עם הפסיכולוג שטיפל בו; כי א' עצמו התלבט בכך; וכי החלטתו להעיד נתקבלה לאחר שנודע לו שהנאשם מכחיש את המעשים: "שאלתי את א' אם הוא בטוח, ו-א' אמר לי שהוא בטוח לחלוטין, כי אם הוא [הנאשם] מכחיש אז הוא [א'] חייב ללכת ולהעיד".

עדות של הנאשם

9. בהודעתו במשטרה מסר הנאשם, כי התגורר עם אביהם של א' ו-י' במשך כחודש וחצי, ולאחר מכן עזב את הדירה; זאת, הן הואיל ולא יכול היה לעמוד בדמי השכירות, והן היות שחש נרדף על-ידי תושבי השכונה - לנוכח גירושיו מרעייתו ובשל שינוי אורח חייו והתרחקותו מהדת. לשאלת החוקרת, האם ילדיו של שותפו לדירה הגיעו לביקורים בדירה,

השיב - "תמיד"; וציין כי בדרך כלל לא נשאר אתם לבד בדירה - למעט בהזדמנות אחת, שלאחריה אביו של הילדים "זרק" אותו מהדירה. הוא סיפר בהקשר זה, כי האב הורה לו שלא להיכנס לעולם לחדרו (של האב); וכי בהזדמנות האמורה, כאשר הילדים הגיעו לדירה בשעה שהאב לא נכח בה - "כשהוא [האב] חזר, אז הם אמרו לו שנכנסתי לחדר שלו, אז... הוא... הוא מצא עילה כאילו להעיף אותי משם". בהמשך אישר הנאשם שנכנס לחדר השינה של האב פעם אחת, כשניגש לראות את המחשב; וכשנשאל, האם אחד הילדים ישב ליד המחשב, השיב - "הבן שלו תמיד היה משחק במחשב". לשאלה, כיצד ידע מה הבן עשה בחדרו של האב אם נכנס לשם רק פעם אחת, ענה - "תמיד כשהם היו באים אז הוא היה יושב שמה על המחשב, משחק, זאת אומרת, דלת פתוחה". לשאלות החוקרת, הכחיש הנאשם שנגע ב-א', וממילא - שפתח את רוכסן מכנסיו או חשף את איבר המין שלו בנוכחותו. הוא אישר, שבאותו לילה שאל אותו האב האם נכנס לחדר, והשיב בשלילה; וכשנשאל מדוע שיקר לאב, שכן בתחילת החקירה הודה שנכנס לחדרו - הכחיש ששיקר לו, והוסיף - "לא ידעתי מה הוא יעשה לי". הוא טען, כי טופלים עליו האשמות שווא הואיל והוא אינו רצוי בסביבה, לאחר גירושיו, ומששינה את אורח חייו כאמור. כשציינה החוקרת, כי א' הוא שמסר תלונה נגדו, קרי - כי החשדות כלפיו עלו בעקבות הודעת הקטין ולא מפי "אחרים", ושאלה האם לדעתו הקטין משקר, השיב הנאשם - "לא יודע, אני רק יודע שזה... דברים יצאו מהקשרם".

10. בעדותו בבית-המשפט כפר הנאשם במעשים המיוחסים לו. הוא אישר, כי שכר חדר למשך כחודש וחצי בדירה שבה התגורר אביהם של א' ו-י', וכי ראה את הילדים בדירה. לשאלה, האם ראה אותם משחקים במחשב של אביהם בדירה, השיב בתחילה - "ייתכן", וכאשר השאלה חזרה שוב ושוב, ענה - "יכול להיות שראיתי אותם, אני לא יודע, אני לא נתתי את דעתי לעניין". כשנשאל הנאשם בחקירה הנגדית, האם נשאר אי-פעם לבדו עם הילדים בדירה, השיב בתחילה - "לא יודע, אני לא מייחס לזה שום חשיבות"; בסמוך לכך ציין: "אני, בדרך כלל לא נמצא עם ילדים זרים"; ובתכוף לכך, כשנשאל פעם נוספת האם נשאר לבדו בדירה עם שני הילדים הללו, ענה - "לא זכור לי". בשלב זה שאלה התובעת: "יש שאלה שאני אשאל אותך היום ואתה תענה שאתה זוכר לגבי אירוע זה?", והנאשם השיב - "אני אישית לא זוכר". בצד זאת, זכר הנאשם את האירוע שבו אבי הילדים סילק אותו מהדירה, אם-כי לא זכר מה אמר לו האב באותה הזדמנות; וציין כי הוא חש מושפל משום ש"נזרק" לרחוב עם כל מטלטליו, ואף לא שאל מדוע האב גירש אותו. בשלב זה נשאל הנאשם, שוב, אם היה לבדו עם א' בחדר, ושלל זאת במפורש: "אני לא הייתי". כשהופנה הנאשם לדברים שמסר במהלך חקירתו במשטרה, ענה - "האמת היא שאני לא זוכר את התשובות שעניתי אז בזמנו בחקירה... אני לא זוכר בכלל את החקירה"; וציין כי אף לאחר שקרא את הודעתו בחקירה - הוא לא נזכר בפרטיה. כשנשאל הנאשם, האם הוא מזהה את חתימתו על ההודעה שנגבתה ממנו במשטרה, השיב - "החתימה מוכרת לי"; ורק כאשר חזרה השאלה שוב ושוב, בין-היתר על-ידי בית-המשפט - אישר הלה כי זו חתימתו. לשאלת בית-המשפט, אם ידוע לו מה גרם לסילוקו מהדירה, השיב הנאשם בשלילה, והעלה השערה לפיה "זה חלק מאותה אווירה מורעלת שאני חשתי... כלפי באזור".

כשנשאל, האם נאמר לו שהוא מסולק מהדירה בשל חשד שפגע בילדים, השיב בשלילה, וציין שהמשכיר הורה לו לעזוב מיידית, "וניסה לאיים... הוא אמר, אני יודע, שהוא ישבור לי את האף, לא זוכר בדיוק את הנוסח של האמירה"; אך הוסיף כי לא סיפר זאת במשטרה משום שלא חש מאוים פיזית, וראה בדברים "פליטה מילולית גרידא".

דין והכרעה

11. עדותו של א' בבית-המשפט אודות האירוע נושא כתב-האישום, הייתה סדורה וברורה. על-אף שמדובר בעדותו של קטין, שהיה כבן עשר וחצי בעת האירוע, ואשר העיד בחלוף למעלה מארבע שנים מאז שהתרחשו המעשים - ניכר כי א' זכר את האירועים כהווייתם; העיד על שהתרחש, כפי שחווה וזכר זאת; ואף הקפיד להבחין בין פרטים שנחרטו בזיכרונו ונשתמרו על-אף חלוף הזמן, לבין פרטים שבהם נזכר לאחר שצפה בקלטת חקירת הילדים וקרא את תמלילה, ערב עדותו. כך, ציין א' בעדותו שזכר היטב - עוד לפני ריענון הזיכרון - כי הנאשם נגע בבטנו וניסה לפתוח את רוכסן מכנסיו; וכי הוא, א', הסתובב לאחר וראה את הנאשם מלטף את איבר מינו שלו, ואומר לו "תראה איזה איבר מין גדול יש לי". אולם, בצד זאת הבהיר א', כי רק לאחר ריענון הזיכרון באמצעות צפייה בחקירת הילדים וקריאת התמליל - נזכר כי הנאשם אמר לו "חמוד", וכן "אתה לראות את האיבר מין שלך משפריץ"; וכי הוא - א' - אמר שאינו אוהב שנוגעים בו. ההבחנה המוקפדת שערך א' בין הפרטים השונים של האירוע שאותם זכר עוד לפני ריענון הזיכרון, לבין אלו שנזכר בהם רק לאחר ריענון הזיכרון, וכן אישורו כי חלק מפרטי האירוע אינם זכורים לו כלל (כמו למשל השיחה בין הנאשם לבין י' אודות זמן המחשק במחשב, שבה נכח, לפי גרסתו של י') - משווים אמינות רבה לעדותו של א'. ניכר, כי המתלונן מסר גרס עדות סדורה, קוהרנטית, ונטולת מניפולציות; כי הוא דבק בתיאור הפרטים שחווה כפי שזכר אותם עוד לפני ריענון הזיכרון וכפי שנזכר בהם לאחר מכן; וכי לא ביקש להגזים או להעצים פרטים בגרסה - אלא הקפיד על תיאור האירועים כהווייתם. על אמינות גרסתו של א' אף ניתן ללמוד לא רק מתיאור עובדות האירוע, כי אם גם מתיאור התחושות שחווה במהלך קרות המעשים, ובתכוף לאחר מכן. כך למשל, תיאר א' את ידו "הקפואה" של הנאשם, בשעה שנגע בבטנו; את התחושות והמחשבות שתקפו אותו מיד לאחר קרות האירוע, בשעה שהנאשם ו-י' שוחחו על זמן המשחק של א' במחשב (וכלשונו: "הראש שלי שהיה זה היה מה שקרה, מתי אני אספר ל-י' ... אני לא זוכר בדיוק את הקטע הזה... אני בכלל הייתי במקום אחר. אמרתי וואי, איך אני מספר את זה, וזה"); וכן את התחושה כי עליו לספר את "הסוד" שהתרחש, לאמו.

12. אמינות עדותו של א', בדבר המעשים שביצע הנאשם באירוע נושא האישום כפי ש-א' חווה וזכר אותם, מתחדדת אף מעצם העובדה שהוא סיפר על האירוע לאנשים הקרובים לו - כבר בהזדמנות הראשונה שהייתה לו, קרי - עוד בדרכו הביתה מבית-האב, כאשר שיתף את י' בחלק ממעשיו של הנאשם, ומיד לאחר מכן, כאשר סיפר לאמו; זאת,

כפי שעולה מעדויותיהם של השניים. יתרה מזאת, עדות אחיו ואמו של א' מלמדת אף על הלך הנפש שבו היה א' נתון בתקופה לאחר האירוע, בעת שסיפר להם על מעשיו של הנאשם; וכן על ההשפעות שהיו למעשיו של הנאשם על א' בתקופה ממושכת לאחר האירוע - באופן שמשווה אמינות רבה לעדותו בדבר קרות המעשים.

אחיו של א', י', שהיה קטין - הן בעת האירוע (אז היה כבן 11) והן במועד מסירת העדות (לאחר שמלאו לו 16) - מסר עדות קצרה וברורה אודות דברים שזכר ממועד התרחשות האירועים. הוא תיאר כיצד נכנס לחדר שבו נכחו א' והנאשם; אישר את האמור בעדותו של א', לפיה הוא דרש מ-א' לפנות עבורו את המחשב, לאחר ששיחק בו זמן רב; וכן העיד, כפי שעולה גם מגרסתו של א', כי בדרכם של השניים הביתה מדירתו של אביהם, סיפר לו א' - אשר היה "מבוהל" - שבזמן ששיחק במחשב נכנס הנאשם לחדר, דגדג אותו בבטן, ואמר לו "תראה את האיבר מין הגדול שלי". עדותו של י' הייתה קצרה ותמציתית, כמצופה ממי שהיה קטין צעיר בשעתו, אשר לא נכח במקום בשעה שבוצעו המעשים, ושמע את תיאור הדברים מפי אחיו הצעיר - שאָתו התווכח שעה קלה לפני כן - בשעה שצעדו הביתה; כאשר העדות נמסרה בחלוף למעלה מארבע שנים מקרות האירוע. התרשמתי, כי העד מסר גרסה כנה אודות האירועים שזכר, ולא הוסיף דבר מעבר לפרטים שנחרטו בזיכרונו; בפרט כאשר ציין את תחושתו בזמן אמת - לפיה לא האמין בתחילה ל-א', ורק לאחר ש-א' סיפר את הדברים לאָמם, הבין י' כי יש בהם אמת. מדובר באמירה אותנטית, המתארת את תחושתו הכנה של י', בשעה שאחיו הצעיר סיפר לו אודות אירוע חריג ומזעזע שהתרחש בהיעדרו; ועל-כן היא משווה לעדותו אמינות רבה. יודגש, כי אין בעדותו של י', לפיה א' סיפר לו שהנאשם "דגדג" אותו בבטנו, כדי לקעקע או להוריד ממשקל עדותו של א' - לפיה הנאשם "נגע" בבטנו. כאמור, י' לא נכח בשעת האירוע, ומשכך לא יכול למסור עדות באשר לטיב המגע, כי אם רק לעניין הגרסה ששמע מפי א' למעשים; ואף אם הבין הלה מאחיו כי הנאשם "דגדג" את בטנו, אין פירושו של דבר שמדובר במגע "תמים", הואיל ומיד לאחר מכן סיפר לו א' כי הנאשם אמר לו - "תראה את האיבר מין הגדול שלי". בנסיבות אלו, נהיר כי י' סיפר את הדברים שזכר - כהווייתם, מבלי להעניק להם פרשנות כלשהי או להעצים את פרטי האירוע. לפיכך, עדותו של י' משווה נופך נוסף של אמינות לגרסתו של א', שכן עולה ממנה, כי א' שיתף את אחיו במעשיו של הנאשם בהזדמנות הראשונה שבה התאפשר להם להיות יחד לבדם - עוד באותו היום, כאשר חזרו יחד מדירת האב לבית-האם; וכי א' היה "מבוהל" בעת שסיפר את הדברים. עדותו האמינה של י' משקפת את הלך הנפש שבו היה נתון א' כאשר סיפר לו אודות מעשיו של הנאשם, מיד לאחר שהתרחשו; ומאירה את עדותו של א' כאותנטית ומהימנה.

13. כך, גם באשר לעדות אָמם של הנערים. כאמור, האָם תיארה כיצד עם שובם של הבנים הביתה באותו הערב חשה ש-א' מבקש לספר לה דבר-מה, עודדה אותו לדבֵר ובהמשך אף "תְּחַקְרָה" אותו על שהתרחש. עדותה של האם

הותירה רושם אמין, בשים לב לכך שלא זכרה כיצד במדויק התרחש האירוע שסיפר לה א' אודותיו; ואף לא זכרה את המילים המפורשות שבהן השתמש בנה כאשר ציטט את דבריו של הנאשם - כמצופה בעדות הנמסרת שנים לאחר קרות האירועים. יתרה מזאת, אף שהאם העידה אודות תיאורים שמסר לה בנה, על אירוע חמור שחוזה, בשעה שהתארח בדירתו של אביו, מקום שבו היה אמור להיות מוגן ובטוח - היא מסרה עדות שקולה ועניינית, שתאמה את עדותו של א'; היא לא הגזימה בתיאור המעשים שסיפר לה הבן; וכן נמנעה מלהעצים את הדברים או מלהביע מוטיבציה להפליל את הנאשם. התרשמתי, כי האם תיארה את הסיטואציה שבה סיפר לה א' על האירוע נושא האישום - כהווייתה, כפי שנחקקה בזיכרונה; ועל-כן עדותה אמינה עליי. לפיכך, ניתן לסמוך על עדות האם, הן בנוגע לכך ש-א' ביקש לשתף אותה באירוע נושא כתב-האישום מיד עם הגיעו הביתה באותו הערב, בסמוך לאחר התרחשותו; והן, ובעיקר, בדבר ההשלכות שהיו לאירוע נושא האישום על א'. כך, העידה האם, כי לאחר האירוע סבל א' מעוויות למשך תקופה ארוכה, הפך עצבני, מבולבל וחסר מנוחה, סירב לשבת ליד שולחן השבת, לא התקלח במשך ימים, התקשה לישון ונזקק בשל התופעות האמורות לטיפול פסיכולוגי שנמשך כמעט שנה. בנסיבות אלו נהיר, כי עדותו של א' בדבר מעשיו של הנאשם הייתה אותנטית ומהימנה, באשר הייתה למעשים השפעה רבה וקשה על נפשו הצעירה; והאירוע החמור והמזעזע שחוזה השפיע על מצבו הנפשי של הקטין במשך תקופה ארוכה.

14. הנה-כי-כן, התרשמתי כי עדותו של א' הנה עדות ברורה, קוהרנטית ומהימנה, כפי שעולה מהגיגה הפנימי של העדות ומאותות האמת הנשקפים ממנה; וכן ממצבו הנפשי של א' - הן בשעה שסיפר לאחיו ואמו על המעשים בסמוך לאחר שהתרחשו, והן בתקופה שלאחר מכן, שבה התמודד עם השלכות האירוע - כפי שנלמד מעדויותיהם של י' והאם. לנוכח האמור, ניתן לבסס על עדותו של א' ממצאים לצורך הוכחת אשמתו של הנאשם.

15. בצד זאת, לא מצאתי כל ממש בטענות הסניגור בדבר בקיעים בגרסת המתלונן, סתירות בעדותו או השפעות חיצוניות שהופעלו עליו, אשר לטענת הסניגור מפחיתות ממשקל העדות באופן שלא ניתן להרשיע על-פיה.

ראשית, לא נמצא בסיס לטענה בדבר סתירות בגרסאותיו של א', באופן שמקעקע את אמינות עדותו. הסניגור התייחס אמנם לדבריו של א', הן בעדותו בבית-המשפט והן בעת חקירת הילדים - שתיעודה לא הוגש על-ידי הסניגור לבית-המשפט, ורק קטעים ממנה צוטטו על-ידו - לפיהם הנאשם פתח כפתורים במכנסיו, כאשר בה בעת ציין א' שלבש מכנסיים עם רוכסן. אולם, א' הסביר היטב בעדותו את כוונתו בעניין זה, לפיה התייחס "לדברים הקטנים האלה שמורידים", דהיינו - הזיזים שברוכסן, אך לא ידע איך לכנותם, ולכן אמר "כפתורים". אין מדובר בסתירה פנימית בגרסאותיו של א', כי אם בהתבטאות בשפה בסיסית על-ידי ילד צעיר; ודי בהסבר המשכנע שנתן א' כדי לשמוט את

הבסיס מהסתירה הנטענת. עוד ציין הסניגור, כי בעדותו הוסיף א' פרטים שלא מסר במסגרת חקירת הילדים, לפיהם הנאשם נגע בבטנו פעמיים - פעם אחת שעליה סיפר בחקירת הילדים, ופעם נוספת לאחר שאמר א' לנאשם שהמגע לא נעים לו; ואף "העיד" את ידו של הנאשם מעליו. כאמור, תמליל חקירת הילדים של א' לא הוגש לבית-המשפט, ולכן לא ניתן להתרשם מהדברים שאמר בה א' ומההקשר שבו הם נמסרו. הסניגור בחר - מטעמיו שלו - שלא להגיש את תמליל חקירת הילדים, אלא לצטט חלקים מתוכו, מבלי שבית-המשפט יוכל להתרשם מכלל הגרסה שנמסרה לפני חוקרת הילדים. לשיטתו של הסניגור, אין צורך בהגשת התמליל, שכן די בהצגת הדברים שאמר העד בחקירתו - בזמן העדות בבית-המשפט; וככל שהצד שכנגד טוען נגד הצגת הדברים - עליו להעיר ולתקן. ואכן בענייננו, כאשר הטיח הסניגור ב-א' במהלך החקירה הנגדית, כי מעולם לא סיפר בחקירת הילדים ש"העיד" את ידו של הנאשם מעל בטנו, וכי לא הזכיר באותה חקירה שהנאשם נגע בו יותר מפעם אחת - התנגדה התובעת לציטוט הדברים, וציינה: "זה לא מדויק... בשלב שהוא מצביע רואים את זה בדיסק. ואז הוא אומר - 'התחיל לפתוח, אמרתי לו 'די, רגע' - ואז הוא מתחיל שוב - 'התחיל לגעת בבטן וכל מיני איברים' - בגלל זה, זה לא מדויק, והוא חוזר על מה שהוא אומר" (עמ' 29-30 לפרוטוקול מיום 12.2.15). אף א' הגיב לציטוט שהביא הסניגור מחקירת הילדים, וציין: "אני אומר את זה גם. הוא גם המשיך, זה לא כאילו שאני לא מספר, אחרי זה הוא ממשיך גם" (שם). בנסיבות אלו - משלא הוגשו על-ידי הסניגור התקליטור ותמליל חקירת הילדים שנערכה ל-א', משאין הסכמה על האופן שבו צוטטו הדברים על-ידי הסניגור מתוך תמליל החקירה, ומשטענה התובעת כי מגרסתו הכוללת של א' לפני חוקרת הילדים עולה שהנאשם אכן נגע בו יותר מפעם אחת וש-א' ניסה להפסיק את ניסיונותיו של הנאשם לגעת בו - לא ניתן להסתפק באמירות שציטט הסניגור מתוך התמליל, כדי לבסס סתירה כלשהי בין דבריו של א' שם לבין עדותו בבית-המשפט; ולו מן הטעם, שלא ניתן להתרשם מכלל הגרסה שמסר א' לחוקרת הילדים. למעשה, בנסיבות האמורות, הימנעות הסניגור מהגשת תיעוד חקירת הילדים של א' לצורך הצגת הסתירה לכאורה - מלמדת על היעדרה של סתירה כאמור; ומכל מקום - על היעדר סתירה מהותית הפוגעת במהימנות העדות. כפי שקבעתי לעיל, עדותו של א' בבית-המשפט הייתה סדורה, קוהרנטית ואמינה, שלא עלו ממנה סתירות מהותיות כלשהן; ועליה יש לבסס את ההכרעה העובדתית.

16. שנית, אין כל ממש בטענת הסניגוריה, לפיה א' כעס על הנאשם והביע מוטיבציה להפליל אותו, משום שהלה, על-פי הנטען, גרם ליריבות בין א' לבין אחיו י'; בכך שסיפר ל-י' ולאביו, ש-א' שיחק במחשב זמן רב. מדובר בסברה בעלמא, חסרת בסיס, שלא נתמכת בעדויותיהם של מי מעדי התביעה - אשר שלושתם, כאמור, הותירו רושם אמין ביותר; ואף אינה עולה מגרסאותיו של הנאשם עצמו, הן בחקירתו במשטרה והן בעדותו בבית-המשפט. מכל מקום, אף אם א', אשר היה כאמור בן עשר בתקופה הרלבנטית, כעס על הנאשם הואיל ובעקבות דברים שאמר האחרון, התעורר כעסו של אביו ו-א' נאלץ להפסיק את משחקו במחשב - אין בכך כדי להצביע על אינטרס של נער צעיר להפליל אדם במעשים כה חמורים וקשים, כמו הנדונים. נהפוך הוא: כפי שצוין, ניכר מעדותו האמינה של א' כי הוא חווה את האירוע

שהעיד אודותיו; והטענה לפיה בדה את הסיפור מלבו או העצים אירוע שניתנה לו פרשנות שגויה, ודבק בו גם בחלוק כמעט חמש שנים - ניגפת הן בעדותו המהימנה של א', והן בעדותה האמינה של אמו, לפיה נדרש א' לטיפול פסיכולוגי במשך כשנה לאחר האירוע וסבל מהפרעות שונות.

17. שלישית, לא מצאתי כל ביסוס לטענה לפיה גרסתו של א' "זוהמה", והיא מהווה, למצער, שילוב בין מציאות ובדיה שלא ניתן להפריד ביניהם; זאת, על-פי הנטען, לנוכח שיחות שקיים א' עם בני משפחתו - בתכופ לאחר האירוע ובמשך שלושת השבועות שעד הגשת התלונה. הטענה, לפיה לא אירע כל מעשה מגונה והדברים הועצמו לנוכח שאלות וסברות שהופנו ל-א' - ניגפת בראש ובראשונה בעדויותיהם של א' ו-י', לפיהן, עוד בדרכם של השניים חזרה הביתה מדירת האב, ביום האירוע, סיפר א' ל-י' על חלק מהמעשים שביצע הנאשם. זאת ועוד: אמם של הילדים אמנם העידה, כי "תחקרה" את א' אודות האירוע, אולם מעדותו של א' שהייתה כאמור אמינה עלי, עולה כי האם לא הפנתה אליו שאלות מדריכות שיכלו לטעת בפיו את התשובות. בחקירתה הנגדית לא נשאלה האם אילו שאלות שאלה את בנה, אלא האם היא זוכרת מה סיפר על-פי הנטען א' לפני שהפנתה אליו שאלות; ומכל מקום ציינה, כאמור - "אני זוכרת ששאלתי אותו מה קרה, אני שאלתי מה הוא מתכוון..." , ואף הבהירה כי הוציאה את בנותיה מהבית, קרי - הן לא האזינו לשיחה שבה סיפר לה א' על הדברים, ולא יכלו "לזהם" את גרסתו. כמו-כן, הן א' והן האם ציינו בעדויותיהם האמינות, שלא נמצא כל טעם לפקפק בהן, כי המעיטו לשוחח על האירוע, לא כל שכן באופן שיכול היה להשפיע על זכרונם של א' את האירועים. למעלה מזאת, ובעיקר, כפי שנקבע לעיל, התרשמתי מעדותו הכנה והאותנטית של א' אודות מעשיו של הנאשם באירוע נושא האישום, כפי שנחרטו בזיכרונו; ונהיר כי מדובר בעדות יציבה ואמינה, המבוססת על דברים שחוזה הקטין.

18. בצד זאת, עדותו של הנאשם לא הייתה אמינה עלי כלל ועיקר. הלה מסר בעדותו תשובות גורפות ומתחמקות, ורק לאחר שהופנו אליו שוב ושוב אותן שאלות באותו עניין - מסר תשובה ישירה. כך למשל, כשנשאל האם נשאר אי-פעם עם א' ו-י' לבדו בדירה, השיב בתחילה - "לא יודע, אני לא מייחס לזה שום חשיבות"; לאחר מכן ענה: "אני, בדרך כלל לא נמצא עם ילדים זרים"; ולבסוף הגיב "לא זכור לי" - וזאת על-אף שבחקירתו במשטרה הודה שנכח עם הילדים בדירה ללא נוכחות האב, בהזדמנות אחת בלבד - שלאחריה סילק אותו האב מהדירה. הוא אף ציין, כי אינו זוכר דבר מחקירתו במשטרה, על-אף שהודעתו הוצגה לו לשם ריענון הזיכרון; ולמעלה מזאת - התחמק מלאשר כי חתימתו מופיעה על ההודעה. כזכור, תחילה ציין כי "החתימה מוכרת לי"; ורק כאשר חזרה השאלה שוב ושוב, בפרט על-ידי בית-המשפט - אישר הלה כי זו חתימתו. כמו-כן, לא ניתן היה לחלץ מפיו של הנאשם גרסה ברורה באשר לאירוע הנטען: מחד גיסא, הוא הכחיש לחלוטין את המעשים המיוחסים לו; ומאידך גיסא, טען לאפשרות לפיה א' "הגזים" או "העצים"

אירוע שפירש לא נכון, אך זאת - מבלי לפרט כלל אודות אירוע שניתן היה להעניק לו פרשנות שונה. בנוסף, הנאשם טען כי טופלים עליו האשמות שווא, אולם הסבריו לכך - הנעוצים בעיונות שגילתה כלפיו הסביבה בגין גירושיו מרעייתו ושינוי אורח חייו - היו לא אמינים; זאת, הן משום שנטענו בכלליות ובצורה גורפת, והן היות שהתלונה נשמעה מפי קטין, שלא היה לו כל מניע להפללת הנאשם, ואשר מסר גרסה אותנטית ואמינה בדבר מעשים שביצע הנאשם. גרסתו של הנאשם לא הייתה אמינה, ולא היה בה כדי לכרסם או לפגום במארג ראיות התביעה המפליל אותו, כאמור.

19. על-יסוד האמור לעיל, הוכחו העובדות המיוחסות לנאשם בכתב-האישום. כך, במועד האמור, בשעה שהיה א' כבן עשר ושיחק במחשב בחדר בדירתו של אביו - ניגש הנאשם לחדר, קרא ל-א' "חמוד" וצבט אותו בלחיו. לאחר מכן כרע הנאשם לצדו של א' בעת ששיחק במחשב, נגע בבטנו של א' מתחת לחולצה, וליטפו; והמשיך במעשים גם לאחר ש-א' התנגד למעשים וניסה לגרום לנאשם שיחדול מהם, ואף הוסיף ואמר ל-א' - "זה נעים לי". בהמשך, הנאשם פתח חלקית את רוכסן מכנסיו של א', אשר שב וביקש מהנאשם שיחדל ממעשיו, ואף נאלץ להישען לפנים על-מנת שהנאשם לא יפתח את רוכסן מכנסיו (של א') עד הסוף. הנאשם שאל את א' אם הוא רוצה שאיבר מינו "ישפריץ", ואם הוא "אוהב שנוגעים לך באיבר המין". א' השיב בשלילה לשאלות, וכשהנאשם נגע בבטנו - הסיט את ידו של הנאשם. לאחר מכן סב הנאשם לאחור, חשף את איבר מינו, נגע בו בנוכחותו של א', וביקש מ-א' להסתכל "איזה איבר מין גדול יש לי".

20. במעשים המתוארים לעיל, עשה הנאשם מעשה לשם גירוי או סיפוק מיני, בקטין שטרם מלאו לו 16 שלא בהסכמתו החופשית; ובכך ביצע עבירה לפי סעיף 348(ב), בנסיבות המנויות בסעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק העונשין.

אין מקום לקבל את טענתו החלופית של הסניגור, לפיה - ככל שתדחה גרסת הנאשם שבה הכחיש את המעשים המיוחסים לו - יש להרשיעו בעבירה לפי סעיף 348(א) לחוק העונשין, בנסיבות המנויות בסעיף 345(א)(3), קרי - מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 14, אף בהסכמתו; כאשר בחלופה זו, די בחוסר מודעות של הנאשם לאי-הסכמתו של הקטין, לצורך הרשעה. מעדותו האמינה של א' עולה, כי לא רק שלא הייתה מצדו כל הסכמה למעשיו של הנאשם, אלא שבעת קרות האירועים הוא ביטא - שוב ושוב - את רצונו שהנאשם יחדל ממעשיו. כפי שצוין לעיל, א' ציין בעדותו - אשר הייתה אותנטית ואמינה, ולא נמצאה כל עילה להפחית ממשקלה - כי אמר לנאשם שהוא אינו אהב שנוגעים בו; וכי במהלך האירוע התנגד למגע ידו של הנאשם על גופו, הזיז את ידו של הנאשם מעליו ואף קם ונשען לפנים כאשר הנאשם ניסה לפתוח את רוכסן מכנסיו (של א'). לפיכך, ניכר כי א' הביע במהלך האירוע את חוסר הסכמתו למעשיו של הנאשם, באופן ברור שאינו משתמע לשתי פנים; ואין כל בסיס לטענה לפיה הנאשם לא היה מודע

לחוסר ההסכמה. ממילא, בעדותו הכחיש הנאשם באופן גורף את כל המעשים שיוחסו לו, ולא נמסרה מפיו כל גרסה אודות מידת הבנתו את סירובו של א' למעשים שביצע בו.

התוצאה

21. על-יסוד האמור, הוכח מעבר לספק סביר, כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב-האישום, והוא מורשע, אפוא, בעבירה של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 16, שלא בהסכמתו החופשית, לפי סעיף 348(ב) ובנסיבות המנויות בסעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק העונשין.

ניתן היום, כ"ב באלול התשע"ה, 6 בספטמבר 2015, בנוכחות הנאשם, הסניגור ובא-כוח המאשימה.

יורם נועם, שופט